

See linn on minu

THIS CITY IS MINE

Fotod ja tekst / Photos and article: Triinu Soikmets

Kas tuled sa linnast või tuleb sinust see linn? /---/
Miski pole tõelisem me tundepõhjustest.
Kate Tempest

Paljusid poeete ajast aega saatnud tõe ja tõelisuse otsingutel kohtub Kate Tempest, noorema põlvkonna Briti literaat ja esineja, suure hulga sümbolite, märkide ja kujunditega. Olgu nendeks siis lõputu pettuse keerukas kude või kuu peegelpildiks saav porilomp, tänu embusele ingliski muutuv deemon või vaenlasele kingitud armastus, kuristiku äärele lohistatud jalad või pörandale kinni kiilunud pilgud. Tempest tunneb, et tema ise ongi kõik see, tema ise ongi see linn, see on tema mängumaa ja kuningriik.

Tema riimikogu „End Times“¹ järelsõnas on täheldatud, kuidas sarnaselt William Blake'iga näeb Kate Tempest Londonit moodsa aja pörguna, kust ei puudu ka viimne kohtupäev ja võimalus lunastuseks. Tänavate kohal katusetippudel kõikudes hoiatab ta hukatuslike valikute eest ja kuulutab prohvetlikke sõnu, kuid mitte äraneedvalt, vaid lootustandvalt. „Mina, ma sündisin selleks, et kehastuda kõigiks sõnadeks, mida ma räägin,“ deklareerib ta ja mul jääb vaid taas tõdeda, et ilukirjandus, eriti selle efektsed lühivormid, annab ka lugejale võimaluse kehastada omaenda sisemisi seisundeid seal, kus omaenda sõnavarast või väljendusvõimest jääb väheks.

Selliseks kehastamiseks annab võimaluse ka kujutav kunst, sealhulgas foto, mis on minu teine kirk. Olles ühtviisi lummatud nii verbaalsetest kui ka visuaalsetest kujunditest, olen enda jaoks avastanud ja välja arendanud mooduse need omavahel siduda, suundudes maailma kirjandusklassikast inspireerituna fotoretkedele, et tabada linnaruumis ühtaegu argiseid ja ülevaid hetki, millega lugedes kohtusin. Olgu selleks siis Dostojevski ja Peterburg, Dante ja Rooma, Ibsen ja Oslo. Vahel toimib protsess ka teistpidi, valmis pildiseeria hakkab hoopis hiljem mõne looga resoneeruma. Oluline roll on siinjuures mu enda sisemistel tungidel ja tunnetel, mõtetel ja mustritel, mis meelte kaudu tabatuga ühes rütmis hingama hakkavad. Nii säravad paraadtänavad kui ka hämarad uulitsad saavad minu osaks, sest nad pole mitte üksnes mu jalge all, vaid ka mu enda sees. Tempesti küsimusele vastates ja ühtlasi Epp Kõivu tuntud hitti parafraaseerides kinnitan: see linn on minu!

Do you come from the city or the city comes from you? /---/
Nothing's more real than the things that we feel
Kate Tempest

In her quest for the truth and the real, just like many poets throughout time, the younger generation British author and performer Kate Tempest meets a myriad of symbols, signs and images. The complicated tissue of endless fraud, a puddle turning into a reflection of the moon, an embrace turning a demon into an angel, love gifted to an enemy, feet dragged to the edge of an abyss or eyes fixed on the floor. Tempest feels she is all that. She is the city, this is her playground and her kingdom.

In the epilogue to her collection of rhymes *End Times*¹, it is observed that similarly to William Blake, Kate Tempest sees London as a modern hell, and Judgment Day and an opportunity for redemption. Swaying on the rooftops above the streets, she cautions against calamitous choices and proclaims prophetic words, not profanely, but encouragingly. “Me, I was born to embody all the words that I speak,” she declares, and I can admit, yet again, that literature, especially the striking short forms, give the reader a chance to personify their inner states when personal vocabulary or self-expression falls short.

Visual art, including photography, which is my second passion, indeed do provide an opportunity to personify all that. Being equally fascinated by both verbal and visual imagery, I have discovered and developed for myself a way to combine these two, by going on photo trips, inspired by the classics of world literature, to capture the everyday yet sublime moments in city space, which I experienced when reading. Be it Dostoyevsky and St. Petersburg, Dante and Rome or Ibsen and Oslo. Sometimes, the process works the other way around as well: a completed image series starts resonating with a story later. My own inner drives and feelings, thoughts and patterns are important here, taking up the same rhythm as the things I have perceived through my senses. Both glorious parade streets and dim alleys become a part of me because not only are they beneath my feet, but also inside me. Responding to the question asked by Tempest and quoting the hit song by Epp Kõiv: This city is mine!

Triinu Soikmets
Näitus „See linn on minu“ on galeriis Positiiv juunis 2020
Exhibition *This City is Mine* is at Positiiv gallery in June 2020

Nii saab kogu protsessist justkui kunstiteraapiline võte, mis võimaldab teadvustada ja väljendada hirme, lootusi ja uskumusi spontaanselt sündinud kaadrite toel.

Inglismaal oli kunstiteraapia üks pioneere Irene Champernowe, kelle asutatud Withymead'i terapeutilise kogukonna pandi nurgakivi 1942. aastal, mil sõjasüngus sundis teda tegelema nii isiklikult kui ka kollektiivselt kogetud kannatuse ja kurnatuse leevendamiseks. Kunstiteraapia ajaloos² on rõhutatud just nimelt kunstilise eneseväljenduse rolli Withymeadis, mille motoks olid Jungi sõnad selle kohta, kuidas „psühhoteraapia pole mitte niivõrd ravi, kuivõrd patsiendi varjatud loomingulisuse arendamine“. Seetõttu nimetati seal-seid stuudioid „hinge kooliks“, kus „õpilased“ tegelesid enda erinevate külgede avastamisega. Champernowe'i eesmärk oli anda alateadvusele kõneviime tavapärasele teraapiale omase „üleintellektualiseerimiseta“. Ta leidis, et sümbolite kasutamine loob rohkem võimalusi isiklike muutuste ilmumiseks, sest nendega kaasnevad variatsioonid ja nüansid, mis sõnadel, välja arvatud luules, puuduvad. Kunstiterapias võib sõnad võrdsustada visuaalsete kujunditega, seda nii päikeseliselmatel kui pimedamatel päevadel.

Käesoleva artikli kirjutamise ajal jälgib kogu maailm koroonaviiruse leviku kohta käivaid uudiseid. Jäägem lootma, et nii nagu Irene Champernowe leidis ärevatel aegadel leevendust kunstist ja Kate Tempest leidis lunastuse linnatänavatel, leiame selle meigi, kaardistades oma siselinna foto ja kirjan-duse kaudu.

¹ Tempest, Kate. End Times. The Sorcerer's Apprentice. 2011 <http://dndf.org/wp-content/uploads/2014/12/no-36-end-times.pdf> Riimid tõlkis eesti keelde Mart Niineste.

² Hogan, Susan. Healing Arts. The History of Art Therapy. Jessica Kingsley Publishers. London, Philadelphia. 2001

Then, the whole process turns into a kind of an art therapy technique that allows me to acknowledge and express fears, hopes and beliefs through spontaneous shots.

In England, one of the pioneers of art therapy was Irene Champernowe, whose Withymead therapeutic community was established in 1942 when the grimness of the war made her handle the suffering and exhaustion experienced both personally and collectively. In the history of art therapy², the role of artistic self-expression at Withymead has been emphasised, with the words by Jung as a motto: “psychotherapy is less a question of treatment than of developing the creative possibilities latent in the patient himself”. For that reason, those studios were called “schools of the soul” where the “students” would try and explore different sides of themselves. Champernowe tried to give the subconscious a voice without the over-intellectualisation typical to other therapies. She found that the use of symbols creates more opportunities for personal changes to occur because they come with variations and nuances that words do not have, except in poetry. In art therapy, words can be equated to visual images, both on sunnier and darker days.

At the time of writing this article, the whole world is following news on the spread of the coronavirus. Let us hope that just as Irene Champernowe found consolation in art in troubled times, and Kate Tempest found redemption in city streets, we too will find comfort, perhaps by mapping our inner city through photos and literature.

¹ Tempest, Kate. End Times. The Sorcerer's Apprentice. 2011 <http://dndf.org/wp-content/uploads/2014/12/no-36-end-times.pdf>

² Hogan, Susan. Healing Arts. The History of Art Therapy. Jessica Kingsley Publishers. London, Philadelphia. 2001

Triinu Soikmets

